

Kim Behnke (FP):

Da Fremskridtspartiet som det første parti for over ét år siden bragte de færøske forhold – som dengang var beskrevet i tykke rapporter, der lå og samlede støv i Statsministeriet – ind som et emne i debatten her i Folketinget, blev vi mødt med hånlige bemærkninger om, at det var uværdigt. Det hørte ingen steder hjemme, for vi havde et rigsfællesskab, hvor vi skulle komme vore partnere på Færøerne til hjælp i det omfang, de havde et akut økonomisk behov. Den daværende statsminister forsikrede Folketinget om, at hvis man bare gav en bevilgning på dengang lidt over 1 mia. kr. i form af lån og garantier, var krisen på Færøerne bragt ud af verden, og så kunne det færøske folk komme videre.

Fra Fremskridtspartiets side stillede vi os dengang overordentlig skeptiske over for den analyse. Vi havde nemlig fået meldinger fra Færøerne om, at det var langt værre fat, og siden da har den ene debat efter den anden her i Folketinget resulteret i nye bevillinger og punkt for punkt givet Fremskridtspartiet ret. Men hr. Jørgen Estrup har i dag skøset Fremskridtspartiet, fordi vi tillader os at meddele Folketinget, at havde man lyttet til os dengang, havde problemerne måske ikke været så store i dag, som de rent faktisk er.

Med en vanlig taktisk manøvre lykkedes det så for regeringen at lave en afværgedagsorden i dag; en afværgedagsorden, som dybest set er en hån mod både det færøske folk og de politiske beslutninger, der er truffet på Færøerne. Dagsordenen gør jo ikke det, som man påstår, nemlig giver en håndsækning til Færøerne. Den efterlader derimod det indtryk i både den danske og den færøske befolkning, at nu har man isoleret Fremskridtspartiet og endnu en gang præciseret, at hele Folketinget minus Fremskridtspartiet står sammen i den danske Færøebat.

Og hvad bliver så reaktionerne på Færøerne? Jo, når dagens debat bliver refereret på Færøerne, bliver reaktionen, at de skurke, der sidder med det politiske og økonomiske ansvar for, at det er gået så skidt, klapper sig på lårene og glæder sig over, at de endnu en gang har overlevet for en kort stund i skærsilden, og at der endnu ikke er taget gevaldigt fat om den nødvendige placering af ansvaret. Til gengæld kan de gode mennesker, den brede færøske be-

folkning, som aldeles uforskyldt er kommet ud i problemerne, sidde ved aftensmaden og overveje: Skal vi emigrere som økonomiske skatteflygtninge til Danmark? Skal vi forsøge på en eller anden måde at få skabt en tilværelse på Færøerne? Eller skal vi flytte et helt tredje sted hen? De vil sidde og endnu en gang græde over, at de ting, der kommer fra Danmark og fra Folketinget, er så utilstrækkelige, og at de politikere og de topfolk inden for erhvervsliv og centraladministration på Færøerne, som har ansvaret, fortsat kan gå smilende rundt i gaderne uden at skulle stå til ansvar for de ting, de har lavet.

Derfor er det ulykkeligt, at regeringen vælger den fremgangsmåde, som man har gjort i dag, og foreslår en afværgedagsorden. Ærligt talt: Færingerne forventer og har behov for mere end en afværgedagsorden i denne alvorlige situation. Men jeg forstår godt regeringen, for det er jo næsten ligegyldigt, hvad regeringen rører ved, så resulterer det i politiske problemer for den. Vi havde i dag haft en forventning om, at vi kunne have fået alle partier uden for regeringen til at bakke op om, at det i det mindste skal være de beslutninger, der er truffet på Færøerne, som bliver udgangspunktet for undersøgelserne. Men til lykke til statsministeren, fordi det også lykkedes at overleve denne gang. Det er måske ikke ligefrem en politisk krise, men i hvert fald havde der været en mulighed for en markering her i Folketinget.

Hr. Jørgen Estrup har gjort meget ud af at forsøge at få det til at se ud, som om Fremskridtspartiet ikke har forstået noget som helst. Og gid det var så vel! Gid det var sådan, at det ikke var Fremskridtspartiet, der havde forstået, hvad det går ud på for Færøerne. Men lige siden oktober 1992 har vi jo gang på gang oplevet i Folketingets udvalg og her i salen, at når vi spørger om, hvad der rent faktisk foregår, og når vi beder om at få de faktiske oplysninger fremlagt for Folketinget, får vi ét af to svar: Enten et ligegyldigt svar, hvor man henholder sig til, at man ikke har alverdens oplysninger; eller også, at det vil man simpelt hen ikke oplyse for os. Derfor har vi været nødt til i Fremskridtspartiet at bruge vore kræfter på at skabe kontakter på Færøerne og derfra skaffe de reelle oplysninger om forholdene.

Men det er da ærligt talt uværdigt for et parlament, at den regering, der råder over central-